

Zpráva o činnosti kmene LLM Tančící Lososi

Rok 2018

Jablonec nad Nisou

28.3.2019

Organizační struktura

Název: Liga lesní moudrosti - kmen Tančící Lososi

Sídlo: Boloňská 309/22, Praha - Horní Měcholupy, 109 00

Statutární zástupce: Markéta Horská, Smetanova 1112/53, Jablonec nad Nisou, 466 01

IČ: 06259693

Registrační číslo kmene: 133

Datum vzniku: 11.7.2017

Internetové stránky: www.indianizhor.wz.cz

Znak kmene: *není*

Náčelnictvo

Náčelník kmene: Markéta Horská

Ohnivec kmene: Markéta Horská

Hospodář: Vojtěch Jeník (Quest)

Písmák: Evelin Bendová

Náčelník ROP: Vojtěch Jeník (Quest)

Pravidelná činnost

Kmen Tančící Lososi je dětský kmen. Scházíme se cca 1x měsíčně o víkendech a od září také téměř každý týden v klubovně v Mecholupech. V létě jezdíme tábořit do týpí, na podzim a v zimě spíme po chatách, chalupách a tělocvičnách, ti otrlejší jezdí na vandry. V zimě je pravidelně jedna víkendovka na běžkách.

Ve kmene jsou děti ve věku od sedmi do čtrnácti let. Učíme se tábornickým dovednostem, poznáváme přírodu a hrajeme hry, vše podle zásad woodcraftu – lesní moudrosti. Většina dětí si plní Zasvěcovací stezku kmene, ti, kteří již Stezku splnili, si plní činy.

Schůzky

Od podzimu 2018 se část kmene schází pravidelně v klubovně v Měcholupech. Kromě hraní her jsme poznávali přírodu:

- Poznávání stromů podle listu, kůry, plodu
- Poznávání ptáků

Zkoušeli jsme různé indiánské a woodcrafterské dovednosti:

- rozdělávání ohně křesáním
- Setonova hra

A vyráběli jsme:

- Výroba Halloweenské dýně
- Výroba vánočního ježka
- Vyrábění ozdob z hlíny
- Výroba škrabošek

Jiné aktivity:

- Předvánoční bruslení
- Lampionový průvod

Víkendové akce

Mariánskohorské boudy na běžkách, 12.-14.1.2018

Mariánskohorské boudy leží v hlubokých lesích Jizerských hor a v zimě se k nim autem nedostanete. Voda se bere u studánky, topí se v kamnech dřevem, které je třeba naštípat, v noci svítí jen kamna a

petrolejky. Běžky můžete nazout skoro u postele a svištět si to na hřebeny a ještě dál. Prostě nejkrásnější místo na kmenovou zimní výpravu.

Lososi nejsou žádní zápecníci a běžkování se těší velké popularitě. Na parkovišti v Josefově dole se nás po setmění sešlo 21! Kája, Marina, Evelin, Sára, Anička, Zina, Markétka, Bert, Filip, Adam, Kuba, Oskar, Miki, Matouš, Jonatan, já s Vojtou a Rózou a s námi Vojtova se sestra Terezka s Michalem a tatínkem Ivanem. Vystoupat se všemi věcmi po sněhu do několikakilometrového kopce k chalupě nebylo zadarmo, ale zvládli jsme to a přivítala nás malebná stará udržovaná chaloupka. Děti se usídlily v patře a nadělaly třísky. Společně jsme zatopili v kamnech nahoře i dole, povečeřeli a zalezli do spacáků, protože cesta nás pořádně zmožila a čekal nás náročný den.

Ráno byla chalupa studená a uvařit snídani trvalo věčnost, takže jsme ještě před snídaní vyběhli ven, vyčistili si zuby u rybníčku, zazpívali ranní píseň, zahráli si eskymáckou honičku a pak se děti rozutekly na ranní průzkum okolních bažinek a lesů. S bříšky plnými ovesné kaše jsme se vydali na běžky. Počasí nám přálo, bylo lehce pod nulou, stopa luxusní, jelo to jedna báseň. Namrzlý terén vyžadoval více obratnosti a myslím, že každý z nás se alespoň jednou vyválel. Já teda jo, ale o to veselejší výprava to byla. Prozkoumali jsme Protrženou přehradu na Bílé Desné a odtamtud zamířili nahoru na hřeben. Rozdělili jsme se na dvě části - jedna šla s Vojtou a Rózou rovnou na Knajpu, my ostatní jsme si výlet prodloužili okruhem okolo Jizery přes Smědavu, kde jsme vyzvedli Terču s Michalem, kteří se mezitím stihli nacpat svíčkovou. Cesta byla příjemná, všichni krásně šlapali, z kopce to svištělo. Chvilka se nám otevíral výhled na okolní vrcholy. Na Knajpě jsme se všichni sešli na minutu přesně a dopřáli si zaslouženou odměnu v podobě teplé domácí limonády, horké čokolády, chleba se sádlem, párečků, každý podle libosti. Domů nás čekalo už jen pět kilometrů z kopce. Našli se ale 3 vytrvalci (Bert, Jonatan a Evelinka), kteří stále neměli dost. Prodloužili jsme si tedy cestu o 10 km a zajeli se podívat na vyhlídku Krásná Máří, kde jsme se při západu slunce pokochali pohledem na bučiny na severních svazích Jizerek a do roviny na severu, dohlédli jsme až do Polska a do Německa a byl to krásný zážitek. Zpátky jsme už jeli za tmy s čelovkami, ale nikdo z trojice neztratil úsměv na rtech a mráz i únavu brali s humorem. Doma nás už čekala výborná večeře, kterou uvařila Terezka.

Po večeři jsme si zahráli Mafii a pak jsme si zalezli do patra, povídali si o indiánských jménech a přečetli si příběh o tom, jak přišel ke svému jménu indián Dvoje legíny. Děti se pak mohly v tichosti vydat pro svého indiána. Po chalupě i okolo byly u svíček připraveny obrázky indiánských žen, mužů i dětí, každý jiný, s různými jmény a schopnostmi, každý něčím krásný a výjimečný. Děti měly dost času s nimi pobýt, mlčky si s nimi popovídat a vybrat si toho, který jim je nejbližší. Ten je bude provázet na dalších výpravách. Časem jistě indiáni povědí dětem i svůj příběh, odkud pochází a kam kráčí, co je těší a s čím bojují. Na ty příběhy se těším. Tak jsme zahájili hru, která vyvrcholí v létě na táboře. Plni dojmů jsme šli spát.

Ráno jsme si opět před snídaní zazpívali a po snídani se konalo mistrovství republiky ve specialbiatlonu, závodu trojic. Nechyběla střelba zestoje i vleže s trestnými koly, psí spřežení ani smrtící sjezd. Po profesionální ukázce mistrů světa se na trať vydali naši závodníci - Sluneční zvířata, Vlci, Běžkaři a Želvy. Všichni si vedli výborně a v divácky velmi zajímavém závodě obsadili první čtyři místa. Patří jim všechna čest a věčná sláva! Pro své indiány děti získaly za sobotní výlet i nedělní závod první body schopností.

A pak už nám nezbylo než pořádně uklidit, umýt nádobí, vytřít podlahy, zabalit si a vydat se na vlak. Cesta z kopce byla dobrodružná, dokonce i Vojta se s batohem pořádně vymlel, Kubovi ujela běžka ze srázu a vlak jsme stihli akorát. Cesta domů byla pohodová, debatovali jsme o prezidentských volbách a orlích perech a na Černém Mostě už na nás čekali naši milí rodiče.

Mariánskohorské boudu se nám zalíbily a vypadá to na začátek hezké zimní tradice :)

Vyrábění v Praze a výprava do brdských lesů 24. a 25.2.2018

Tentokrát jsme naši víkendovku pojali trochu jinak - byly to dva samostatné dny. V sobotu jsme se sešli ve skautské klubovně v Krči, kde jsme vyráběli rozličné věci, a v neděli jsme vyrazili prozkoumávat hluboké brdské lesy. Děti spaly ze soboty na neděli doma, případně u svých kamarádů. Doufáme, že jsme si tím rodiče příliš nerozohněvali.

Vyrábění

V sobotu jsme se sešli v nevelikém počtu na zastávce U Labutě v Praze - Krči. Dorazili Evelin a Jonatan, Oskar s Viktorou, Kuba Vančata, Kája, Sabinka a Matoušek. Cestou do klubovny se k nám připojili holky od Zdražilů - Agáta a Zina a po čase dorazil i Jáchym. Venku byly tou dobou třeskuté mrazy a v klubovně byla také zima, pustili jsme se do zatápění v kamnech. Lososi již bez problému rozdělávají oheň venku, zatápění v kamnech je však pro ně stále oříšek, zvláště pokud není zrovna ideální dřevo. Nakonec jsem se podpalování kamen zhostil já, ale neobešlo se to bez pečlivé přípravy třísek na podpal. Když už kamna konečně hořela, dorazila Markétka. Vida všechny přítomné tísňící se u kamen, která zatím neměla čas vytopit velikou místnost, zavelela ke hrám venku.

Vyrábění v Praze, Brdy 24/02/2018 © Vojta Jeník

Tak jsme vyšli na travnaté hřiště a pustili se do "přehazky." Cílem dvou družstev je udělat co nejvíce hodů tenisákem, aniž by míček spadl na zem. Zpočátku byly síly vyrovnané, ale v posledních minutách hry se družstvu s Evelin, Jonatanem, Matoušem, Markétkou a Viktorkou podařilo udělat přes dvacet přehozů, čímž s přehledem z vítězili. Hlavní úkolem hry ale bylo se zahřát, což jsme splnili. Někteří z nás dokonce během hry odkládali své svršky.

Po návratu do klubovny jsme se rozdělili na ty, kteří si budou vyrábět něco z kůže, a na ty, kteří budou vyrábět sešítky. Výjimkou byla Kája, která zvládla oboje. Když si pak pro děti v pět hodin přišli rodiče, mohli se někteří pochlubit již hotovým výrobkem, ostatní alespoň rozdělaným polotovarem s instrukcemi, jak postupovat dál.

Výprava do brdských lesů

Na nedělní výpravu jsme se sešli v trochu pozměněné sestavě. Nedorazil Oskar s Viktorkou, kteří vyrábění znavilo, a Matoušek, ale přibyl nám Janek (stejně jako Matoušek je z rodu ze Želichova) a do Řevnic pak dorazili i Mája s Kubou Drašarovi, Sam a Adam Beránek. Bylo nás tedy celkem 16, což už je slušná tlupa.

Z Řevnic jsme vyrazili kolem lesního divadla a na jediném plácku, který jsme našli, jsme si zahráli "pakobal". To fotbal, při kterém se můžete jen jednou dotknout míče a pak se musíte jít nabít. Aby hra více odsejpala, hráli jsme se dvěma tenisáky.

Po hře jsme pokračovali dále, až jsme došli k Babskému potoku. Nečekal jsem, jakou se stane pro děti atrakcí. Je pravda, že lososi mají vodu rádi, ale zmrzlá voda - to je něco! Od té doby šli Lososi jeden za druhým korytem potoka, někteří se málem i vykoukali. Když pak potok podtéká cestu propustkem, bylo jasné, kudy Lososi potáhnou. A ejhle! Led v propustku není tak pevný a někteří už si máčí rukavice a kolena ve vodě. Ale nikdo si neztěžuje.

Vyrábění v Praze, Brdy 25/02/2018 © Vojta Jeník

Potokem jsme šli dlouho, podešli jsme Babku a potoka se vzdali až když cesta odbočovala vysoko do svahů. Tam jsme pak sehráli naší další hru, při které jsme jakožto lovci kožešin sháněli vybavení na cestu do severské divočiny. Po hře nám rychle začala být zima, tak jsme vyrazili dál směrem na Skalku, kde se velkou atrakcí stal zamrzlý rybníček.

Ze Skalky jsme zamířili na Babku a cestou se zastavili vyzkoušet zálesácké dovednosti, v tomto případě rozdělávání ohně na sněhu. Děti se rozdělily do několika skupinek (po dvojicích, ale někteří byli i sami) a snažili se rozdělávat oheň. Musím je pochválit, neboť téměř všem se to povedlo, i když někteří nezačali dobře. Byli jsme totiž v listnatém lese a někteří se nejprve snažili zapálit suché listí a od něj klacíky, což se povedlo jen Samovi s Adamem. Ostatní buď rovnou, nebo posléze přišli na to, že je lepší doběhnout k nedalekým smrkům pro smrkové haluzky (nebo také chrástí, chrundů,...) a rozdělávat oheň jimi. Po nějaký čas jsme se tak všichni hráli u plamenů, než jsme ohně uhasili a pečlivě zamaskovali.

Na Babce jsme se rozdělili na dvě skupinky. Jedna (ku podivu ta větší) si šla s Markétkou vybrat svého indiána, jak to dělali ostatní na Mariánskohorských boudách. Ti, co už svého indiána měli, šli se se mnou podívat na vyhlídku křemencového vrcholu Babky.

Pobyt na Babce se nám trochu protáhl a do odjezdu vlaku zbývalo asi půl hodiny. Rychle jsme se sebrali a úprkem běželi dolů pomáhaje těm, kteří už nemohli. Běželi jsme asi čtvrt hodiny, ale nakonec jsem nad Řevnicemi usoudil, že to nestihneme. Další vlak měl jet za půl hodiny, takže zpoždění bude neveliké. Chůzí jsme pak na nádraží došli asi pět minut po odjezdu vlaku, takže je otázka, zda bychom ho stihli. Takto jsme alespoň měli čas rozloučit se Májou, Kubou, Samem a Adamem. Na nádraží jsme ještě stihli rozdat našim indiánům body do celoroční hry za jednotlivé činnosti a hry z celé výpravy a pak jsme utíkali na nástupiště, aby nám aspoň tento vlak neujel.

První jarní vandr - do Roverek 23.-25.3.2018

Jaro přišlo tentokrát později a letošní první jarní vandr byl spíše loučením se zimou než vítáním jara. Do zmrzlých skal Roverských hor vyrazilo jen osm otužilých Lososů - Kája, Evelin, Jonatan, Matouš, Róza, Quest, já a poprvé se k nám přidal i Honza, se kterým jsem kdysi prošla hory na dalekém norském severu. Všichni jsme se sešli v Dubé až po soumraku, přesunuli se autem do Heřmánek a odtud vyrazili do temných lesů a skal hledat tramský kemp Orion. Ze skal šel chlad, teplota klesala k nule, ležel sníh a malí Lososi šlapali neohroženě. Roverské hory jsou převisů plné, ale cestičku k nim není vždy snadné najít. Ten večer se nám to podařilo, zašli jsme si jen malinko. Orion nás přivítal prázdný, ale pěkně vybavený, s připravenou hromadou dřeva, vyhrabaným pískem a luxusní palandou. Kája rozkřesala oheň a hned bylo veselo. Opekli jsme si buřty, uvařili čaj a povídali si a zpívali. Brzy na nás přišla únava a všech osm se nás vtěsnalo na horní patro. V noci byla zima, ale kromě Honzy, který měl tenký spacák, jsme se všichni dobře vyspali.

Ráno rozkřesal Matouš, nasnídali jsme se a vyrazili nalehko hledat nedaleký Orion II. Od tatínka mám tajnou mapku, kde jsou zakresleny všechny významné převisy Roverek, ale ani s mapou není v členitém terénu úspěch jistý a i my jsme se chvilku toulali. Při hledání člověk narazí na spoustu zajímavých skalních útvarů a dalších překvapení, nás potěšila stopa jezevce. Po návratu jsme nanosili a zpracovali dřevo, někteří si splnili práci s nožem, sekerou a pilou do Zsvěcovací stezky. Cestou pro vodu jsme objevili malebný opečovaný kempík Heřmánek s pěknou stolečkobedničkou, totemem a útulným ležením.

Celý den jsme potom strávili dobrodružným průzkumem převisů. Našli jsme tramské kempy Swamp a Swampík, Indiána, Tisícový kámen, Danyho kemp, Wayoming a R7D a překvapilo nás, jak jsou všechny opečované. Cestou jsme se naobědvali na Huse s výhledem na Vlhošť a navštívili místo, kde nešťastnou náhodou skončil život velikána Járy Cimrmana. Dost jsme si dali do těla - ložit mezi skalami, neustále nahoru a dolů, to není jen tak. Aspoň nám nebyla zima. Nikdy nezapomenu na to parádní válení sudů v listí z pořádně strmého svahu. A myslím, že Honza taky ne :D. Na noc jsme se utábořili pod královským Mamutím převisem, který je rozhodně hoden svého jména. A navíc je pěkně schovaný na kouzelném místě v roklích. Připravili jsme dřevo, Jonatan rozkřesal oheň a brzy byla

večeře hotová. My jsme zatím s Rózou našly Soví kemp, kde jsme si poseděly v tichosti při západu slunce, poslouchaly zpěv ptáčků a zazpívaly si večerní píseň. Večer jsme si u ohně povídali o symbolech a rituálech našeho kmene a četli si a zpívali až do noci. V noci mrzlo, ale to jsme zjistili až ráno podle zamrzlých loužiček. Do našich spacáků se mráz nedostal.

Ráno jsme si zazpívali ranní píseň a vydali se kolem Sovího kempu do Pavlíček, kde na nás čekal Vojta s autem. Cestou jsme i přes všeobecnou nevoli vylezli na vyhlídku Čáp a myslím, že ten výhled na vrcholu a posezení u skalního zubu stály zato. V Pavlíčkách jsme si ještě stihli zahrát lakros, Róza našla lebku, a pak už nás Vojta dovezl do Dubé. Při čekání na autobus jsme se dorazili při hraní pahorku a rozloučili se.

Výprava to byla příjemná a rodinná. Zjistili jsme, že se dá v pohodě spát venku v mrazu a jen tak něco nás nerozhází. Objevili jsme místa, kam se rozhodně chceme ještě vrátet. Tak snad nás příště bude na ty průzkumy víc!

Stará Praha a Posázaví 20.-22.4.2018

I dubnová výprava byla komornější. U skautské klubovny v Krči se nás v pátek večer sešlo 9 - Jonatan, Evelin, Oskar, Kuba, Vendulka, Kája, Honza, Vojta a já a později dorazila i Róza. Zabydleli jsme se, nachystali ohniště a užívali si, že jsme zase spolu, hráli jsme na kytaru a povídali si, byl to takový volnější příjemný večer.

Ráno jsme vstali brzy a vydali se na Smíchov, kde u kostela sv. Václava začínala letošní první Velká hra - Stará Praha. Potkali jsme zase kamarády z Jestřábů, z Bobrů, Ťapáče a dalších. Od krále jsme získali mapu a instrukce, kde najít další postavy. Cílem hry bylo splnit úkoly u sedmi postav, získat 3 klíče a dovést postavy na velkou královskou hostinu. Navíc jsme dostali papíry se spoustou zapeklitých otázek, na které bylo třeba hledat odpovědi po cestě a dobře se dívat okolo sebe.

Vůbec to nebylo jednoduché, sluníčko pařilo, Smíchov je veliký, dost jsme se naběhali. Děti se s úkoly popasovaly náramně (a já jako člen týmu s nimi:) - vozili jsme pivo na tříkolce, naučili se běhat o berlích, našli jsme Foglarovu kroniku. Poznávali jsme památky české i cizí a písničky Karla Gotta. Prozkoumali jsme uličky na břehu Vltavy, okolí Arbesova náměstí a zahradu Kinských, víme, kde je třeba Justiční palác, stanice přírodovědců, klášter sv. Gabriela i vodárenská věž, kde měl Foglar klubovnu, než mu ji nacisti zakázali. A jak se jmenuje kašna na náměstí 14. října. No kdo z vás to ví? :)

Vyhráli Trilobiti, je znát, že podobné hry už hrají leta a mají to nacvičené. My jsme napoprvé rozhodně podali dobrý výkon, získali tři šekeny do celoroční hry a příště už budeme vědět líp, jak na to.

Po návratu ke klubovně jsme si zahráli naši přehazovanou a připravili dřevo na oheň. U opékání jsme si povídali o první pomoci a musím říct, že už to Lososci moc pěkně umí. Zazpívali jsme si a ve velmi unavení po celém dni jsme rádi zalehli.

V neděli ráno jsme na nádraží v Krči nasedli do vlaku a vyrazili do Jílového, do jarních lesů. Cestou ve vlaku jsme se začali učit uzle na soutěž Mistr Uzel, která se uskuteční na TaMaLu.

V lesích bylo nádherně, sluníčko hřálo, ptáci zpívali. Neplánovaně jsme navštívili štolu Halíře a skamarádili se s místním průvodcem, dokonce jsme ho nalákali na lakros. Štola je celkem dlouhá a má zajímavě lomený strop. Dříve se tam těžilo zlato a křemenné žilky, které zlato obsahují, jsou dobře patrné i dneska. Jelikož jsme návštěvu štoly neplánovali a neměli jsme patřičný oděv, zapůjčil nám průvodce pláště, kabáty a mikiny. Moc nám to slušelo :).

O kus dál v lese jsme se naobědvali, zahráli si hru, Vendulka získala svoji indiánku a Vojta nám ukázal fotící figle. Po cestě jsme pak fotili zajímavosti a někteří si plnili přírodu do Zaslavcovací stezky nebo činy z 2. světla. Viděli jsme sasanky, fialky, blatouchy a kyčelnice, ochutnávali šťavel, po hlase poznáme budníčky, sýkorky, pěnkavy a kosy. Ve Vlčí rokli nás uchvátily obrovské elfí buky a kamení, vyráchali jsme si nohy v potůčku a pozorovali žáby. Ani se nám z lesa nechtělo.

Stará Praha a Posázaví 22/04/2018 © Vojta Jeník

Ve vlaku jsme se doučili uzly a trénovali je na čas. Porazit Lososy nebude snadné! :)

U klubovny na nás čekali rodiče a jeli jsme domů.

Táboření malé lože 4.-8.5.2018

Letošní táboření malé lože bylo opravdu dlouhé, trvalo od pátku do úterý, a bylo plné zážitků. Na tábořiště Malý Walden jsme dorazili za tmy, se 2 týpí (4m a 6m) a zubrem. Vzhledem k tomu, že jsme velké týpí měli nové, trvala nám stavba celkem dlouho, takže se nakonec všechny děti vměstnali do jednoho týpí. Markéta chtěla, abychom se do týpí napali všichni, ale nakonec jsem přesvědčil ostatní, že zubra postavíme za chvíli, a tak jsme se my starší nemuseli tlačit s dětmi (i když 6 lidí v zubru je hodně).

V sobotu ráno jsme kvapně posnídali a pak se běželi účastnit programu – lesní hry. Během toho, co jsme s Markét vařili oběd, stavěli starší děti malé týpí, kam se posléze přestěhovali. Po obědě pak následovalo mezikmenové sportovní klání v několika disciplínách. Jmenujme alespoň ringo, utíkej, co můžeš nebo dones co nejvíc proviantu z protivníkova území. Zvítězili Strážci údolí, ale každý se jistě do sytosti vyřádil.

V neděli ráno začal hlavní hřeb programu – Stopa Černého vlka. Cílem hry bylo tentokrát pomoci nadpřirozeným lesním bytostem zachránit jejich posvátný strom. Bylo potřeba uvařit lektvar, což se všem do večera podařilo a strom tak byl zachráněn.

V pondělí se pak konala soutěž Mistr Uzel, na kterou jsme na předcházejících víkendovkách trénovali, a proto někteří naši bojovníci a bojovnice dopadli celkem dobře. Odpoledne pak bylo ve znamení příprav na sněm.

Spěstřením sněmovního ohně byla tentokrát kategorie velké lože v soutěži Mistr Uzel, jejímž absolutním vítězem se stal Mokrouš. Protože bylo hodně co vyhlášovat (soutěže, orlí pera, tituly), protáhl se sněm až dlouho do večerních hodin.

V úterý během dopolene jsme se již jen složili naše přechodná obydlí a vydali se na zpáteční cestu domů. O trochu toho napětí na závěr se postaral zpožděný osobák z Brna. Rychlík před sebe ale našťěstí nepustil, takže všechno dobře dopadlo a děti dojeli včas.

Brigáda na Kosáku 15.-17.6.2018

Když jsme začátkem roku sháněli místo, kam bychom mohli jet na tábor, nabídl nám Tokaheya k využití tábořiště na Kosím potoce a to včetně kuchyně a několika týpí. Abychom se odvděčili a zároveň přiložili ruku k dílu při přípravě louky, na které budeme také tábořit, vyrazili jsme na první senovou brigádu. Zároveň jsme tuto akci využili jako možnost setkat se před táborem s rodiči.

Celkem nás bylo na brigádě 9 dospělých a asi stejně tak dětí, což bylo tak akorát, protože jinak bychom neměli čím hrabat.

Děti se kromě hrabání také podívali po okolí, takže před prázdninami věděli, na co me mohou těšit.

Kiwendotha 27.-30.9.2018

Letos proběhla Kiwendotha na Malém Waldenu. Přijeli jsme jako již tradičně pozdě. Róza s dětmi nestihla přestoupit ve Žďáru a já s Markét jsme se zasekli cestou. Ale stavba týpí za tmy nám jde. Jediný problém byly tyče, které byly již dosti probrané. Problém byla půjčená sedmička, pro kterou byly skoro všechny krátké. Nakonec se nám povedlo dát dohromady trojnohu a tři další tyče. Zbylé tři jsme svázali ze dvou kratších. Sedmička na devíti tyčích? No, jde to...

Celý pátek pak běžela Kiwendotha ve znamení cestování po Zeměploše. Děti hráli a my dospělí jsme pomáhali na stanovištích. Úkolem cestovatelů bylo navštívit co nejvíce zeměplošských památek. Stanoviště hery byla tentokrát zaměřená na činy, takže na jednom stanovišti děti poznávali květiny, na jiném stromy a u mě se snažili získat co nejvíce bodů v Setonově hře. Musím říct, že bez přípravy je Setonova hra opravdu těžká.

Zajímavým prvkem odpolední části programu byla hospoda – místo, kde jste si dělali přátele. To motivovalo k seznamování dětí z různých kmenů a musím říct, že celkem dobře. Večer pak zakončil páteční část hry na hřbitově. Atmosféra byla úžasná a na tábořiště se nakonec vrátili všichni. V sobotu dopoledne vyvrcholila Kiwendotha plavbou po rybníce.

O odpolední program se pak postaral kmen Trilobit. V Bobrůvce jsme byli svědky divadelního představení o Budulínkovi z hudebky. Divadlo bylo podle mého názoru velmi povedené.

Koho nezbudila v noci na neděli zima, probudil se ráno do slunného dne krásného babího léta. Po snídani jsme se už jen zabalili a vyrazili domů.

Sázavka 19.-21.10.2018

Počasí konečně začalo být alespoň trochu podzimní a my jsme proto po letních táboření vyrazili do pevného zázemí. Od skupiny Čtrnáctka jsme si půjčili jejich domeček - bývalou vechtrovnu - poblíž Sázavky u Světlé nad Sázavou. K našemu překvapení se na akci přihlásilo 30 dětí. Prostě tentokrát vyrazili téměř všichni členové Lososů a i několik nováčků.

Do Sázavky jsme jeli s přestupem v Kolíně a už nástup do rychlíku v Praze byla zkouška organizace práce s davem. Přestup v Kolíně už byl klidnější, jen jsme museli zkontrolovat, aby nikdo nezůstal ve vlaku. Jídlo jsme vezli s sebou - část jsem měl v batohu, část jsem měl v bedně a rozdával starším v Sázavce.

Cesta od vlaku byla celkem dobrodružná, protože k vechtrovně nevede žádná pořádná cesta - veškerá doprava původně probíhala po kolejích. I když jsme šli za tmy, neztratili jsme se a s drobným podváděním (1x poloha z GPS) se dostali do cíle.

Vechtrovna je starý domek bez vody a elektřiny - pro vodu se musí k pumpě, na svícení jsme měli svoje čelovky nebo petrolejky. Venku jsou suché záchody. Topí se dřevem. Ale my jsme na to zvyklí. Uvnitř je v přízemí kuchyně a jedna místnost s letištěm - palandami. Tam jsme spali mi velcí (já, Markét a Róza). Děti se všechny vešly do krásně rekonstruovaného podkroví.

Většinu soboty jsme věnovali trénování lakrosu na jarní turnaj. Ti, které trénování tolik nebavilo, hráli odpoledne jiné hry s Rózou. Někteří si také plnili Zsvěcovací stezku. Večer nás potom navštívil Gandalf a trpaslíky, takže byla velká hostina (naše celoroční hra je totiž na motivy Hobita).

V neděli ráno objevili děti vzkaz od Trpaslíků, kteří na ně čekali v hostinci U Zeleného draka. Vyhrál ten, komu se povedlo co nejrychleji zabalit vše potřebné a nic nezapomenout (nebo nenechat doma). Odpoledne jsme si ještě zahráli bitvu o vlajky, zabalili se, uklidili a pak vyrazili na cestu zpět.

Mšeno 16.-18.11.2018

Nejoblíbenější hra je vybíjená. Alespoň tak to vypadalo, když jsme dorazili do ZŠ ve Mšeně a pustili děti do tělocvičny. Ve Mšeně jsme byli podruhé. Tentokrát jsme nespali přímo v tělocvičně jako posledně, protože tělocvična byla nově opravená. Nám to rozhodně nevadilo. Spali jsme v sále a tělocvičnu tak měli jen na hry. Navíc nás bylo docela hodně (i když méně, než na Sázavce).

V sobotu nás čekal celodenní výlet do pískovcových skal, které si děti vloni tolik oblíbily. Vyrazili jsme po Cibulkově naučné stezce k Obří hlavě a žábě (před kterými jsme se vyfotili) a cestou trénovali lakros. U skal jsme narazili na stezku sypanou oblázky (fazole), která nás měla dovést k Elfům do Roklinky. To byla ale ta lehčí část.

Víkendovka ve Mšeně 17/11/2018 © Vojta Jeník

Po příchodu do Roklinky se děti vrhli jídlo - pohoštění od Elfů. Během oběda se dozvěděli o vzkazu v Thorinově mapě. Bohužel byl psaný runami. Tak hurá do luštění. Háček byl v tom, že klíče k runám byly v zahradě Elfů; a kdo nezpíval dost vesele, musel se vrátit a začít znovu. Komu se podařilo runy vyluštit, dostal od Elfů krásný deník. Komu ne, dostal ho nakonec také.

Víkendovka ve Mšeně 17/11/2018 © Vojta Jeník

Když měli všichni své deníčky, pokračovali jsme do skalního bludiště. Protože se již sešeřovalo, využili jsme tmy a vžili se do role Bilba, který se ztratil ve skřetím doupěti, kde našel prsten, potkal Gluma a nakonec se zdárně dostal ven.

Domů (do školy) jsme dorazili za tmy a tešili se na rizoto, které jsme měli k večeři.

V neděli po snídani jsme se vrhli na další oblíbenou hobití činnost - hádanky. Tentokrát byla za každou správnou odpověď rybiška od Gluma. Po hádankách jsme si šli zabalit věci a poklidit ve škole. Kdo měl zabaleno, mohl jít hrát do tělocvičny. Hádejte co? Vybíjenou.

Podzimní vandr - Brdy 23.-25.11.2018

Sychravé počasí a teploty okolo pěti stupňů. Taková předpověď nás čekala na podzimní vandr po brdských kempech. Přesto jsme vyrazili ve složení Markéta, Quest, Joachym, Sára, Matouš a náš host náčelník malé lóže - Wičakha (Tibor).

Setkali jsme se již za tmy na autobusové zastávce na Smíchovském nádraží a nastoupili do autobusu, který nás vyložil ve Voznici, častém východisku do brdských hvozdů. Naším cílem byl srub Whiteriver poblíž Knížecích studánek. Cesta v noci a za hovorů ubíhala celkem rychle, takže jsme po pár zastaveních, kdy jsem kontroloval, kde jsme, jsme došli téměř do cíle. Tibor se pak podle mých instrukcí vydal hledat Whiteriver, zatímco já jsem zkoušel najít Rousňák. Úspěšní jsme nakonec byli oba.

Nakonec jsme odešli na Whiteriver, kde je udržované ohniště a srub. Po společné přípravě paliva jsme si udělali večeři, trochu si zahráli na kytaru a šli spát. Spali jsme pod širákem, ale měli jsme připravenou plachtu, kdyby pršelo. Bohužel, stalo se.

Celou sobotu pak pokračovalo podzimní počasí a my jsme cestou na Kuchyňku objevovali brdské kempy, což nám nakonec zabralo docela dost času. Také dílem toho, že Sára část cesty vedla, jsme se dostali na Kuchyňku za soumraku, což jsme využili a zaspívali si večerní píseň. Pak jsme ale pokračovali ještě asi hodinu směrem k Jincům, než jsme došli k místu, kde měl být další kemp - Boothill.

Jelikož jsem byl na Boothilu naposled před asi deseti lety, pamatoval jsem si jeho polohu jen mlhavě a měl ho za tmy problém najít. Po asi hodině hledání, když jsme se s Tiborem vraceli ke zbytku tlupy, našli jsme sesutou štolu a z ní vytékající potůček. Hurá!

I ostatní zpráva potěšila, hlavně proto, že jinak bychom neměli dost vody na uvaření večeře. Dlouhý večer jsme strávili u ohně s kytarou.

V neděli ráno jsme se sbalili a pokračovali v cestě. Cíl byl Plešivec a před námi brdská asfaltová dálnice. Zvládli jsme dojít akorát na Čertovu kazatelnu, kde jsme si dali rychlý oběd, rozhlédli se po nové CHKO Brdy a pak pospíchali do Rejkovic na vlak.

Chtěl bych pochválit účastníci z řad malé lože. Ukázali, že jsou rovnocennými partnery, se kterými je radost vyrazit na vandr.

Vánoční výprava Hrachov 14.-16.12.2018

Letošní vánoční výprava se vskutku povedla. Byla komornější než předchozí – bylo nás jen 13 (Sára, Kuba V., Adam B., Oskar, Viktorka, Evelin, Jonatan, Julča, Lukáš, Kája, Bert, Vojta, já), ale o to pohodovější. Vyrazili jsme do Hrachova a ubytovali se v centru Ochrany fauny ČR, kde jsme byli vřele přivítáni ředitelem Pavlem Křížkem. Společnost Ochrana fauny se zabývá ochranou volně žijících živočichů a jejich biotopů, v Hrachově se starají o zraněné a nalezené živočichy, probíhají zde přednášky, besedy, kroužky pro děti. Centrum je největší svého druhu v České republice, objekty krásně citlivě zrekonstruované, od začátku jsme se zde cítili příjemně.

V pátek jsme si zahráli hry, zaspívali si, přečetli si kousek Hobita (jak se opět setkal s trpaslíky po dobrodružství ve skřetích chodbách) a ulehli ke spánku.

Sobotu, náš Štědrý den, jsme si opravdu užili. Pochutnali jsme si na vánočce s kakaem, zahráli si hry a vyrobili ozdoby na stromek pro zvířátka. Po obědě jsme se i přes mráz a sněžení vypravili ven. Krajina okolo Hrachova je nádherná – borové lesy, skalky, kopečky, hluboká údolí... V lese nad Hrachovem jsme objevili parádní Hrachovské menhiry, zahráli si lakros na zmrzlé louce, prošli se lesy cestou necestou. Ozdobili jsme stromek dobrotami pro lesní zvěř a zaspívali si koledy. Po soumraku jsme si zahráli další hru z celoroční hry. Tentokrát se hráči vžili do role skřetů a vrků a snažili se zapálit oheň pod stromem (obrazně), na kterém seděl Gandalf. Nebylo to vůbec jednoduché – zkuste si na čas rozdělávat oheň v mrazu a za tmy na jinovatku pokryté louce, když máte v blízkosti jen chudý borový les a jste pod neustálou palbou Gandalfových papírových koulí!

Vánoce Hrachov 14/12/2018 © Vojta Jeník

Po návratu nás čekalo vyrábění řetězu, slavnostní zdobení hodovní síně a výborná štědrovečerní večeře při svíčkách. Po večeři jsme se sešli u stromečku, zahráli a zaspívali si koledy za svitu svíček a prskavek a rozdali si dárky. A pak jsme se nacpali cukrovím a limonádou, pouštěli lodičky, prohlíželi si nové dárky a užívali si příjemné společnosti.

Vánoce Hrachov 14/12/2018 © Vojta Jeník

V neděli jsme se ještě dopoledne stihli vypravit do lesa a dát si pořádnou koulovou bitku. Po návratu nám pan Křížek povídal příběhy o zvířatech, která se dostávají na stanici. Svážejí zraněné živočichy, které se potom snaží vrátit zpět do přírody, a pokud to není možné, poskytnou jim péči v Hrachově nebo je udají jiným chovatelům. Občas odchyťávají uprchlá cizokrajná zvířata, třeba hady, želvy, lamy, ale také klokana či pumu. Práce je to zajímavá, člověk nikdy neví, co ho ten den (či noc) čeká. Službu totiž mají 24hodin denně. Překvapilo mě, jak často zvířata chytají holýma rukama. Příběhů bylo nespočet a všechny nesmírně zajímavé.

Kromě této činnosti společnost také organizuje celostátní kampaně na ochranu přírody, poskytuje odborné konzultace – ekoporadnu, vytváří informační materiály. Pan Křížek a jeho spolupracovníci

byli těmi, kdo donutili ČEZ vyměnit ptákům smrtelně nebezpečné sloupy elektrického vedení. Přitom před lety začínali jako dobrovolníci. Bylo pro nás velmi inspirující setkání s člověkem, který tohle všechno dokázal vytvořit. Po povídání jsme se vydali na prohlídku centra. Viděli jsme různé druhy sov a dravců včetně orlů, srnky, vydru, volavku, čápy. Nakoukli jsme i do zimoviště a na vlastní oči viděli živého dudka. Každé zvíře se svým příběhem. Od ředitele jsme dostali krásná pera na výrobky. Pak už nastal čas si zabalit, uklidit a vydat se domů. Ochrana fauny nás ale nadchla a určitě se sem ještě někdy vrátíme. Navíc jsme se shodli, že by nás bavilo se věnovat ekologickým tématům a třeba si i splnit nějaké činy z ekologie. Nejspíš tomu věnujeme část lednové výpravy.

Tábor na Kosím potoce 29.7.-10.8.2018

Vrcholem našeho celoročního snažení byl opravdový indiánský tábor na Kosáku (Kosím potoce) u Plané u Mariánských Lázní. Tábořili jsme téměř čtrnáct dní na malebném tábořišti Ligy lesní moudrosti. Sami jsme si postavili část tábora (část nám nechal postavenou kmen Walden), sami jsme si vařili a nakonec odjžděli z čisté louky.

Na táboře se uskutečnilo několik soutěží (olympiáda, dřevorubecká stezka, soutěž uzlování Mistr Uzel, soutěž o nejkrásnější indiánský výrobek) a celým táborem nás provázela celotáborová hra.

Závěrem bychom chtěli poděkovat kmeni Walden, který nám zapůjčil zázemí pro konání tábora a bez kterého bychom ztěží tábor uskutečnili.

Zhodnocení

Přestože jsme nový kmen a většina věcí byla pro děti nová, vidíme velký pokrok v dovednostech, znalostech a hlavně samostatnosti. Starší děti jsou schopné si samy uvařit jednoduchá jídla a zvládají základní táborové dovednosti (práce s nožem, sekerou a pilou). Také se zlepšuje jejich vztah k přírodě.

Poděkování

Chtěli bychom poděkovat kmeni Walden za půjčení kuchyně a týpí, bez kterých by se nemohl konat letní tábor, čímž bychom byli ochuzeni o nezanedbatelnou část programu.

Dále bychom chtěli poděkovat Ministerstvu školství, mládeže a tělovýchovy za poskytnutou dotaci, která nám posloužila na uhrazení části nákladů na materiál k vyrábění (kůže, deky) a vybavení na víkendové akce (koltíky, kotel s kotlinou a týpí).

Hospodářský výkaz kmene

název: Tančící Lososi

číslo: 133

za rok:

2018

Příjmy	
1 příspěvky	24 900,00 Kč
2 dary	- Kč
3 státní dotace	14 600,00 Kč
4 dotace obcí	- Kč
5 příjem z akcí	- Kč
6 ostatní	150 780,00 Kč
7 s vlivem na daň	- Kč
8 Celkem	190 280,00 Kč

Výdaje	
9 odvod příspěvků	11 145,00 Kč
10 investice	- Kč
11 opravy MTZ	- Kč
12 inventář	26 306,00 Kč
13 provozní náklady	20 763,00 Kč
14 hlavní činnost	109 836,00 Kč
15 výdaje s vlivem na daň	- Kč
16 Celkem	168 050,00 Kč

Hospodářský výsledek	
17 (zisk +, ztráta -)	22 230,00 Kč

Provozní náklady	
18 nájemné	13 850,00 Kč
19 energie	- Kč
20 otop	- Kč
21 vodné	- Kč
22 spoje	- Kč
23 cestovné	4 044,00 Kč
24 služby	669,00 Kč
25 drobný spotřební materiál	
26 ostatní	2 200,00 Kč
27 Celkem	20 763,00 Kč

Počet registrovaných členů: *	
do 15 let	24
16 - 18 let	1
19 - 26 let	0
nad 26 let	4
Celkem	29

Majetek	k 31.12. min. roku	k 31.12. běž. roku
28 Investice	- Kč	- Kč
29 Pokladna	10 849,00 Kč	13 016,00 Kč
30 Běžný účet	- Kč	20 063,00 Kč
31 Pohledávky	- Kč	- Kč
32 Zásoby	- Kč	- Kč
33 Ceniny	- Kč	- Kč
34 Celkem	10 849,00 Kč	33 079,00 Kč

Jmění	k 31.12. min. roku	k 31.12. běž. roku
35 Půjčky	- Kč	- Kč
36 Závazky	- Kč	- Kč
37 Celkem	- Kč	- Kč

Datum:

razítko:

podpis hospodáře:

podpis náčelníka:

*) v roce, za který je podáván výkaz